

Civilitat mèdica

"*Je suis saoul des hommes*". — Danton.

No es pot ocultar que la vida colectiva sotmet l'home a proves difícils, quasi insuperables. La nostra capacitat per a sobrepassar les temptacions instintives inferiors que la mecànica de la vida social ens estimula, és excessivament fràgil i limitada, i és, sovint, la raó de la seva fallida. Una vasta cultura general i professional, una instrucció intensa, un alt nivell d'ètica, no arriben a proporcionar-nos l'educació plenària que és necessària per a dotar-nos d'una civilitat social que ens recundi en fortitud vis a vis de la misèria espiritual continguda en el nostre psicofisiologisme.

D'aquí es projecten, en irradiació espaventable, les riuades de disciutadania que fan de l'home un metge distingit, un advocat doctíssim, un enginyer insigne, etc., coordinat, però, amb un mediocre ciutadà, amb una persona de migrada educació, desposseïda de la corona reial de dignitat humana.

En parlar-se aquí d'aquesta característica humiliant de l'home incivil col·lectivament, volem esbossar, amb intenció un xic pretensiosa tal volta, el motiu tradicional d'aquesta incommovible "*ira medicorum*" que destrueix en nosaltres, els metges professionals, la relació i el contacte de polidesa, respecte i consideració que deuriem ésser la divisa sagrada de la nostra missió social. La matèria és terriblement complexa i àrdua; però, per tal, atraïent amb seducció femenina.

Tinc per inqüestionable que, a l'hora que passa, la cultura mèdica a casa nostra, predominantment a la nostra Ciutat, ha assolit un coeficient de potencialitat considerable. La generació mèdica actual qui comanda els afers científics i professionals té una total jerarquia mundial, o internacional com es diu ara, sense haver en aquesta qualificació ni eufemisme ni ponderació ditiràmica. El metge d'ara, el metge qui treballa aquí en la seva plenitud de força física i intel·lectual, està en plena conscienciació de l'amplitud científica dels països de major envergadura. No és pas que siguem encara aportadors abundants de material de construcció; el treball és innegablement modest en quantitat, però la contribució nostra té la classe i l'estil modern, i la plasmació de realitat adequades al grau científic de tot el món. Com a cultura, com a coneixença, com a profunditat de possessió de ciència biològica, en les seves arrels més positives, la nostra situació és ja d'una torta densitat.

La comparació amb la Medicina del metge de tipus mitjà de fa trenta anys, és d'un triomf magnífic per a la generació actual, en una embranzida ardida d'avençament fecund. Mestres i deixebles formen avui un feix noble i dens, en el qual els afers d'inquietud científica i igualment els d'aplicació clínica immediata, porten el segell d'una labor de tota ordenació moderna, depurada, de preocupació intensa per a la seva perfectibilitat. En les Càtedres, en els Hospitals, en les clíniques, àdhuc en la limitació del treball personal isolat, resplendeix per tot el nostre ambient una imantació de foc sacre que situa la nostra Medicina en un palpitant d'anhel de possessió dels mètodes actualistes en la conquesta de les veritats possibles, que ens atorga un fort poder d'homes adaptats al moment exorbitant del treball mèdic mundial.

Aquesta convicció, emanada de la contemplació serena de la nostra alçària